

Formanden har ordet.

Vi har alle gennem det seneste år lyttet til rigtig mange pressemøder. Vi har spændte ventet på, hvad vi nu måtte eller ikke måtte. Vi er alle blevet mere ene og alt, alt for mange er også blevet meget ensomme. Mens jeg skriver dette, venter vi igen spændte på, hvad statsministeren vil fortælle om en gradvis genåbning.

Vi oplevede en kaotisk optakt til julen 2020, hvor vi skiftevis håbede og frygtede, for til sidst at få at vide, at alt var lukket ned, hvilket vi jo var mange, der havde lagt op til i ugerne op til jul. Jeg tænker på alle de familier, der hvert år glæder sig til at kunne samles i kirken for at begynde julen der, det blev så i stedet til en båndet julegudstjeneste lavet af vore 3 præster i forening. Men jeg tænker også på vore medarbejdere, der har brugt rigtig mange timer på at planlægge en Corona-sikker afvikling af julegudstjenesterne, for så til sidst at få at vide, at alt arbejdet var spildt.

Men lad os nu se fremad, lad os alle se efter lyset for enden af tunnelen, for lyset er der. Flere og flere bliver vaccineret og foråret er på vej, men helt slippe for coronaen kan vi jo nok ikke, den vil nok følge os i lang tid fremover.

På mine ture i bussen har jeg tit i tankerne sammenlignet vores situation i dag, hvor vi længes efter friheden til at mødes med dem, vi vil og så mange vi vil, med den følelse danskerne må have haft i slutningen af april og de første dage af maj 1945, de længtes efter afslutningen på de forbandede 5 år. Det bliver skønt den dag, hvor vi igen kan slå dørene til kirken og kirkecenteret op på vid gab og sige velkommen indenfor at ALLE, der gerne vil ind. Jeg håber, det bliver her i foråret, så vi sammen kan synge: "En lærke letted` og tusind fulgte og straks var luften et væld af sang" Frihedsbudskabet må her være: "Nu må du kramme dem, du har længtes efter at kramme i et helt år, og nu må du give hånd til dem, du møder."

Ansatte ved kirken, menighedsrådet og alle de mange frivillige, der er knyttet til arbejdet i og omkring Aars kirke, længes efter at komme i gang med de aktiviteter, der plejer at blive liv og samhørighed i kirke og kirkecenter og alle de mennesker, der plejer at komme, længes efter igen at kunne være sammen.

Vi får nu at vide, at vi skal have tålmodighed lidt endnu, at vi skal udvise samfundssind. Det er den indstilling, der har båret Danmark gennem pandemien, langt fra uden store omkostninger. De, der i dag står med savnet efter en kær, som er død med sygdommen, ja, de føler selvfølgelig, at det hele har været uretfærdigt hårdt for dem, mens andre er kommet lettere gennem krisen.

Vi har skullet stå sammen – hver for sig. Vi har haft fællessang – hver for sig, og vi har holdt kurser og møder og mange andre slags forsamlinger – hver for sig. Det har varet alt for lang tid, men vi skal hjælpe hinanden med at se fremad mod lyset og mod, at vi en dag kan genoptage den tilværelse, vi kan huske, vi havde indtil 11. marts 2020.

Når vi igen må samles i fuldt omfang, står vores nye kirkecenter færdig, og vi kan så samles og glædes over, at kirke- og foreningslivet igen kan blomstre.

Indtil da – pas godt på jer selv og alle dem, der betyder noget for jer.

Vi glæder os til igen at kunne mødes.

Anders Didriksen